



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobce: **D. P.**, narozen x. x. xxxx, státní příslušnost Ruská federace, pobytem v České republice P.,
zastoupen JUDr. Michalem Pacovským, advokátem, se sídlem Čelakovského sady 433/10, 120 00 Praha 2,

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 11. 2019, č. j. MV-134195-4/SO-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Předmět řízení

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 27. 11. 2019, č. j. MV-134195-4/SO-2019 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“), zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno usnesení Ministerstva

vnitru, odboru azylové a migrační politiky ze dne 14. 8. 2019, č. j. OAM-34501-26/DP-2018, kterým bylo podle § 169r odst. 1 písm. n) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zastaveno správní řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, neboť žalobce odmítl neoprávněně výpověď na zásadní otázky, které mu byly položeny v rámci výsledku konaného dne 20. 6. 2019.

Žaloba

2. První žalobní námitkou namítl žalobce nezákonnost napadeného rozhodnutí z důvodu nesprávného výkladu ustanovení § 169r odst. 1 písm. n) zákona o pobytu cizinců. K tomu podotkl, že důvody pro aplikaci uvedeného ustanovení shledaly správní orgány po více než tříhodinovém podání vysvětlení, v němž neodpověděl na jednu či dvě otázky. Takový postup vyhodnotil žalobce za nesouladný s jazykovým výkladem slovního spojení „odmítne vypovídat“ obsaženého ve výše uvedeném ustanovení zákona, neboť na základě takového výkladu lze dojít k závěru, že se jedná o odmítnutí výpovědi jako celku, nikoliv jedné či dvou otázek, jak tomu bylo v jeho případě. V souvislosti s tím poukázal na fakt, že totéž ustanovení obsahuje i druhý důvod pro zastavení řízení, a to „bez vážného důvodu se nedostaví k výsledku.“ Žalobce tak poukázal na jím tvrzenou nelogičnost ustanovení, pokud by zákonodárce vedle sebe pod písm. n) předmětného ustanovení zařadil jednak nedostavení se a jednak odmítnutí jediné odpovědi v rámci několikahodinového vysvětlení. Tímto výkladem došel žalobce k závěru, že k naplnění hypotézy tohoto ustanovení je nutno odeprít celou výpověď, a nikoliv jen pár jednotlivých otázek, a proto nemělo být předmětné ustanovení zákona v jeho případě aplikováno.
3. Dále žalobce namítl, že i kdyby správní orgány z formálního hlediska podřadily řešený případ pod předmětné ustanovení o zastavení řízení, musely by přihlédnout i k materiální stránce věci, a tudíž by musely dojít k závěru, že zastavení řízení by zde představovalo nepřiměřený právní pozitivismus způsobující nezákonnost rozhodnutí. Jak je zřejmé z obsáhlých odpovědí žalobce, jeho úmyslem nebylo jakkoli zneprůjemňovat práci správního orgánu, a tedy ani porušit jakoukoli jemu zákonem uloženou povinnost. Takto ryze formální rozhodnutí shledal nezákonným právě z důvodu chybějícího materiálního korektivu.
4. Ve vztahu k utajené informaci žalobce sdělil, že o její existenci se dozvěděl až z rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 14. 8. 2019, neboť dne 7. 5. 2019, kdy byl jeho tehdejší právní zástupce nahlížet do spisu, v něm žádná informace o existenci utajované informace zapsána nebyla. V rozhodnutích obou správních orgánů je dále uvedeno, že žalobce byl před výsledkem dne 20. 6. 2019 seznámen s tím, že v jeho případě existuje utajovaná informace, a proto měl vypovídat tendenčně. S tímto tvrzením žalobce nesouhlasil a dodal, že v době výsledku mu nebylo žádným způsobem sděleno, že je k jeho osobě vedena utajovaná informace, zároveň mu tuto skutečnost ani nebylo umožněno seznat. V daném případě se dle jeho tvrzení jednalo o pouhou konspiraci správních orgánů. Nadto žalobce poznamenal, že vědomost o existenci utajované informace není to samé, jako vědomost o obsahu

takové utajované informace, tudíž kdyby o existenci utajované informace věděl, její obsah by mu zůstal neznámý, a proto by ani nemohl nijak upravit své výpovědi.

5. Žalobce shledal nezákonným také postup správních orgánů, které odmítly provést další výsledky žalobce s odůvodněním, že byl poučen, v čem může spočívat překážka kladného vyřízení jeho žádosti a může se proto na výsledcích připravit a vypovídat tendenčně. Za nelogický považoval žalobce i argument žalované, že písemné doplnění odpovědi, které poskytl po podaném odvolání, neposkytuje správnímu orgánu prostor pro další dotazování a vyhodnocení odpovědi. Z uvedeného, jak uvedl, plyne, že správní orgány nestály o to zjistit veškeré okolnosti, na základě kterých by pak mohly provést skutečné posouzení merita věci, ale jejich postup byl ryze formální a účelový, aby mohly zastavit řízení bez ohledu na spravedlnost či legalitu.
6. Mimo výše uvedené žalobce také namítl, že z protokolu o výsledku nevyplývá, že by ho správní orgán I. stupně poučil o existenci utajované informace. O následcích odmítnutí výpovědi byl pak poučen pouze zcela formálně odkazem na příslušné ustanovení, nikoliv již o tom, že odepření odpovědi může způsobit zastavení řízení. Proti tvrzení žalované o dostatečném o opakovaném poučení o zastavení řízení v případě nezodpovězení konkrétní otázky svědčí i ta skutečnost, že správní orgán I. stupně pokračoval ve výsledku žalobce i poté, co neposkytl odpověď na jednu z otázek. Pokud by nezodpovězení jedné z otázek skutečně mělo být důvodem pro zastavení řízení, potom byl správní orgán I. stupně povinen ihned výsledek ukončit a řízení zastavit, avšak ten jednal v přesném opaku.
7. Žalobce rovněž poukázal na to, že pokud měl správní orgán I. stupně k dispozici věrohodnou utajovanou informaci o tom, že žalobce představuje hrozbu pro bezpečnost ČR, pak měl povinnost zahájit řízení o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Jelikož tak neučinil, dovodil žalobce z takového jednání, že obsah utajované informace nepovažoval za dostatečně věrohodný a provedený výsledek pak není důkazním prostředkem způsobilým věrohodnost utajované informace potvrdit či vyvrátit. Ze všech výše uvedených důvodů považuje žalobce postup i rozhodnutí žalované za nezákonný.
8. V napadeném rozhodnutí žalovaná k otázce posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí uvedla, že rodinné vazby žalobce nemohou být překážkou, neboť jde o procesní rozhodnutí a správní orgán není povinen posuzovat dopady takového rozhodnutí. S tímto názorem se žalobce neztotožnil a uvedl, že bylo a je namístě posuzovat dopad usnesení o zastavení řízení do jeho rodinného a soukromého života, když takové rozhodnutí by zcela přetrhlo jeho vazby k primární rodině. Své tvrzení odůvodnil tím, že v ČR žije se svou manželkou a dvěma nevlastními dětmi. Přičemž jedno z těchto dětí, které má české státní občanství, vyjádřilo v dopise sílu vazeb s žalobcem i své přání, aby nebyly zpřetrhány jejich rodinné vazby. K tomu žalobce ještě dále dodal, že se jeho rodina skládá z osob 3 různých státních příslušností, a tedy soužití takové rodiny není zdaleka možné ve všech blízkých státech. Závěrem již jen zdůraznil, že o rodinném a soukromém životě žalobce mají správní orgány mnoho informací z výsledků žalobce i jeho ženy. Povinnost posuzovat přiměřenost rozhodnutí vyvodil žalobce také z ústavně zaručeného práva na rodinu a rodinný život, které je akcentováno judikaturou Ústavního soudu, ale i Evropského soudu pro lidská práva. Bylo tedy třeba

poměřit, zda právo na rodinný život zde nepřeváží nad formálním zastavením věci, které hrubě zasáhne do práv žalobce. K tomu dále uvedl, že v jeho případě jde o případ, kdy nebylo prokázáno jakékoli závadné jednání a v takovém případě je zřejmé, že zájem na zachování rodinného života převáží. Z těchto důvodů žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalované i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Vyjádření žalované

9. Ve vyjádření k žalobě žalovaná s ohledem na totožnost žalobních námitek s těmi odvolacími, odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a ve zbylém uvedla následující. K námitce žalobce, že správní orgán I. stupně nebyl oprávněn řízení o žádosti zastavit z důvodu odmítnutí výpovědi, neboť se k výsledku dostavil a na většinu otázek odpověděl, resp. neodpověděl jen na dvě otázky, žalovaná odkázala na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 19. 11. 2019, č. j. 57 A 46/2019-48, jehož závěry lze plně vztáhnout i na tento případ. V daném případě bylo účelem výsledku zjištění skutečného stavu věci, především z důvodu vyloučení možnosti aplikace § 44a odst. 4 s odkazem na § 46a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců, neboť v případě žalobce existuje utajovaná informace. Správní orgán I. stupně žalobce před zahájením výsledku řádně poučil, kdy je povinen odmítnout výpověď a kdy má možnost výpověď odmítnout. Porozumění poučení žalobce potvrdil podpisem do protokolu. Následně během výsledku žalobce odmítl odpovědět na některé z otázek, které mu položil správní orgán I. stupně, přičemž většina z nezodpovězených otázek měla přímou souvislost s obsahem utajované informace.
10. Žalovaná konstatovala, že jak správní orgán I. stupně, tak ona sama, postupoval v souladu se zákonem o pobytu cizinců a zákonem č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, přičemž odmítl-li žalobce v průběhu výsledku výpověď, resp. odmítl odpovědět na otázky relevantní k projednávané žádosti, nelze postup správních orgánů hodnotit jako přehnaný formalismus, ale je nutné jej vnímat jako interpretaci příslušných právních předpisů.
11. Na závěr žalovaná shrnula, že v daném případě byly splněny veškeré podmínky pro zastavení správního řízení, když napadená rozhodnutí byla vydána na základě dostatečně zjištěného stavu věci, byla dostatečně a řádně odůvodněna a jsou v souladu s platnými právními předpisy. Je rovněž toho názoru, že z její strany nedošlo k pochybení při aplikaci zákonných ustanovení a v daném případě neshledala porušení základních zásad správního řízení, a proto navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Doplnění žaloby

12. V průběhu řízení došlo ke změně právního zástupce žalobce. Nový právní zástupce následně doplnil původní žalobu ze dne 13. 12. 2019 následovně. Postup správního orgánů I. stupně shledal žalobce přepjatě formalistickým, když při výkladu a aplikaci právních předpisů nedbal na jejich účel, smysl a rovněž nedbal na principy uznávané demokratickými právními státy. Nedostatečným shledal také postup, kterým se správní orgán vypořádal s posouzením přiměřenosti dopadu rozhodnutí.

13. **Postup, v důsledku něhož bylo celé řízení o žádosti žalobce zastaveno, shledal žalobce vadným, a to z důvodu absence postupu podle obecných ustanovení správního řádu.** Správní orgán I. stupně byl v řízení povinen dodržovat ustanovení správního řádu, neboť podle § 168 zákona o pobytu cizinců není § 169r odst. 1 písm. n) téhož zákona uveden mezi výjimkami, na které postup podle správního řádu nedopadá. Tento nesprávný postup shledal žalobce i ve vztahu k § 9 správního řádu.
14. Dále žalobce namítl, že správní orgán jednal v rozporu s § 66 správního řádu a rozhodnutí zastavil podle zákona o pobytu cizinců, aniž by věcně rozhodl. V tom shledal žalobce omezení jeho práva vyjádřit se k argumentům správního orgánu I. stupně, bránit se proti rozhodnutí a předkládat další důkazy. Správní orgán tak zneužil ustanovení zákona o pobytu cizinců k tomu, aby nemusel v řízení pokračovat. Přitom žalobce zdůraznil, že pro takový postup nebyl důvod, když se podrobil dvěma výsledkům, a neodpověděl jen na tři otázky nesouvisející s předmětem řízení.
15. Žalobce znovu poukázal na skutečnost, že nebyl ze strany správního orgánu dostatečně poučen o smyslu kladených otázek a o následcích, které nastanou, pokud na některou z otázek neodpoví. Takové poučení by žalobci vyjasnilo, že podmínkou rozhodnutí o jeho žádosti je odpověď na otázky všeho druhu.
16. **Žalobce také namítl, že správní orgán I. stupně žádným způsobem v rozhodnutí neodůvodnil, v čem spočíval klíčový význam tří nezodpovězených otázek pro věcné posouzení žádosti.**
17. Dále namítnul žalobce rozpor postupu správního orgánu I. stupně s § 38 správního řádu, když žalobci nebylo umožněno nahlédnout do správního spisu. Žalobce ani jeho zástupce nebyli před zahájením, ani v průběhu výsledku řádně poučeni o existenci utajovaných informací v režimu vyhrazené, uschovaných odděleně mimo spisový materiál. Tímto svým jednáním správní orgán I. stupně odepřel žalobci právo nahlížet do této části správního spisu. O existenci utajovaných informací a potřebě jejich ověření v předmětném řízení, se tak žalobce dozvěděl až z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně o zastavení řízení.
18. V souvislosti s výše uvedeným žalobce uvedl, že až tehdy si uvědomil, že se předmět jeho výsledku může týkat obsahu, který přímo nesouvisí s jeho žádostí o prodloužení pobytu. Proto navrhl správnímu orgánu I. stupně, aby ho podrobil dalšímu výsledku, v němž by zcela, úplně a pravdivě odpověděl na veškeré položené dotazy, avšak správní orgán I. stupně neshledal pro tento postup důvod. Takový postup, jak uvedl žalobce, je v rozporu s tvrzením správního orgánu I. stupně, který chtěl ověřit pravdivost utajovaných informací a zda žalobce představuje bezpečnostní riziko pro ČR. Tím současně správní orgán I. stupně jednal v rozporu s § 52 správního řádu. Nad to žalobce dodal, že stupeň utajení vyhrazené sám o sobě neznamená, že nemůže být konfrontován s obranou účastníka správního řízení. Dále také namítl, že v této části si správní orgán I. stupně počínal v rozporu s § 3 správního řádu, když neshromáždil dostatek důkazů tak, aby nevznikly důvodné pochybnosti.
19. V závěru doplnění žaloby namítl žalobce rozpor napadeného rozhodnutí s § 174a zákona o pobytu cizinců, když správní orgány nedostály své povinnosti zkoumat

přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodiny. Především shledal toto porušení ve vztahu k čl. 10 Listiny základních práv a svobod. Povinnost zabývat se přiměřeností dopadu rozhodnutí vyvodil žalobce také z článku 4 Ústavy. Nad to dodal, že otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí se správní orgány měly zabývat, neboť má stejné následky jako kdyby žádosti žalobce nebylo vyhověno. Rovněž shledal celý postup správních orgánů v rozporu s čl. 7 a 41 Listiny základních práv Evropské unie (2007/C 303/01) vyhlášené Lisabonskou smlouvou.

20. Poté žalobce znovu zopakoval, jaké skutečnosti by měly správní orgány vzít v jeho případě v potaz při posuzování přiměřenosti rozhodnutí. Mezi nimi uvedl, že na území ČR sdílí společnou domácnost se svou manželkou a dvěma nevlastními dětmi. S dětmi má velice blízký vztah a podílí se na jejich péči. Dobrý vztah navázal i s rodiči manželky. Nebude-li jeho žádosti vyhověno, přijde rodina o část příjmu, neboť žalobce přispívá na živobytí. Rovněž by utrpěla újmu podnikatelská činnost žalobce, kterou zajišťuje příjmy pro rodinu a pro sebe, neboť v současné chvíli řídí tuto činnost dálkově, avšak tímto způsobem to nelze dělat dlouhodobě. Nepřiměřenost rozhodnutí žalobce shledal i v odepření práva plynoucího ze zdravotního pojištění, jehož plátcem v ČR je. Po celou dobu pobytu se nedopustil žádného protiprávního jednání.
21. Žalobce také poukázal na průtahy ve správním řízení, které celou situaci pro jeho osobu jen znesnadnily.
22. S ohledem na uvedené žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalované a jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Ústní jednání

23. Jednání konaného dne 11. 3. 2020 se zúčastnili zástupci obou účastníků řízení. V průběhu řízení setrvaly obě strany na svých tvrzeních a odkázaly na svá písemná podání. V dokazovací části řízení zástupce žalobce předložil soudu tři dopisy adresované zdejšímu soudu od manželky žalobce a jeho dvou nevlastních dětí.

Posouzení věci krajským soudem

24. Krajský soud při přezkoumávání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, kterými bylo rozhodnutí správního orgánu řádně a včas napadeno (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).
25. Žaloba nebyla shledána důvodnou.
26. Při rozhodování věci vycházel soud ze správního spisu, z něhož vyplývá, že žalobce disponoval povolením k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem společného soužití rodiny s platností od 6. 5. 2017 do 30. 3. 2019. Dne 3. 12. 2018 podal u správního orgánu I. stupně žádost o jeho prodloužení.

27. Správní orgán I. stupně předvolal žalobce k výsledku za účelem prověření podmínek pro prodloužení dlouhodobého pobytu; tento výsledek se uskutečnil dne 21. 3. 2019. Po provedení tohoto výsledku, dne 27. 3. 2019 vyznačil správní orgán I. stupně, že k osobě žalobce je vedena utajovaná informace k osobě žalobce v režimu vyhrazené, jež je uchovávána mimo spis dle §169m odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně po porovnání obsahu žalobcovy výpovědi s obsahem utajované informace dospěl k závěru, že žalobce na otázky, které měly bezprostřední vztah k obsahu utajované informace, odpovídal spíše vyhýbavě, neurčitě, na některé otázky odmítl odpovědět zcela s odkazem na obchodní tajemství nebo proto, že dle jeho názoru nemají souvislost s předmětem řízení. Proto správní orgán I. stupně žalobce předvolal ještě k jednomu výsledku, který se uskutečnil dne 20. 6. 2019. V jeho průběhu žalobce odpovídal na otázky kladené správním orgánem I. stupně až do okamžiku, kdy mu byly položeny otázky zaměřené na činnost ALMAX Work-Holding, družstvo, jehož generálním ředitelem žalobce je. Žalobce odmítl odpovídat na další otázky týkající se souvislostí, za nichž cestuje do Karlovarského kraje. Správní orgán I. stupně žalobci s odkazem na poučení, kterého se mu dostalo před započítím výsledku, doporučil, aby na položenou otázku odpověděl. To žalobce odmítl a setrval na svém stanovisku. Žalobce odmítl odpovědět i na otázku týkající se jeho jednání za společnost Pokrov International a. s. v Karlovarském kraji. Žalobce uvedl, že se jedná o obchodní tajemství a přes opakované upozornění ze strany správního orgánu I. stupně, že bude postupováno dle poučení, se kterým byl seznámen před započítím výsledku, žalobce odmítl na položenou otázku odpovědět.
28. Usnesením ze dne 15. 8. 2019, č. j. OAM-34501-26/DP-2019, zastavil správní orgán I. stupně dle § 169r odst. 1 písm. n) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce odmítl vypovídat. Odmítnutí výpovědi se týkalo dle názoru správního orgánu I. stupně podstatné otázky, neboť jím žalobce znemožnil správnímu orgánu I. stupně zjistit řádně skutkový stav věci, pokud jde o aktivity žalobce v Karlovarském kraji, resp. zda žalobce nepředstavuje hrozbu pro zájmy ČR spočívající v ohrožení bezpečnosti ČR či v závažném narušení veřejného pořádku.
29. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně napadl žalobce odvoláním, ve kterém uvedl, že pro něj bylo takové rozhodnutí překvapivé, neboť si nebyl vědom toho, že by byl povinen odpovídat na všechny dotazy správních orgánů, zejména ne těch, které se dle jeho názoru netýkají jeho pobytu na území. Prohlásil, že uznává, že na některé otázky neodpověděl, změnil však své stanovisko a v případě nového výsledku by na uvedené otázky byl ochoten odpovědět. Ke svému odvolání připojil prohlášení o svých rodinných poměrech, totiž že na území ČR žije od roku 2015, a to ve společné domácnosti se svou manželkou a jejími dvěma dětmi (narozenými v letech 2001 a 2006), stejně jako prohlášení syna své manželky o jejich blízkém vztahu. V doplnění svého odvolání pak popsal své obchodní a soukromé aktivity v Karlovarském kraji. O tom, že v jeho případě existuje utajovaná informace, se dozvěděl až z odůvodnění napadeného rozhodnutí.
30. Napadeným rozhodnutím žalovaná odvolání žalobce zamítla a usnesení správního orgánu I. stupně potvrdila.
31. S jednotlivými žalobními námitkami se soud vypořádal následujícím způsobem.

32. Soud předně konstatuje, že v souvislosti se změnou žalobcova zástupce v průběhu soudního řízení správního mu bylo dne 5. 3. 2020 doručeno žalobcovo podání, nazvané doplnění žaloby, v němž jsou jednak rozvíjeny některé žalobní body obsažené již v původní žalobě ze dne 13. 12. 2019, jednak je uplatňována i zcela nová argumentace a žalobní body.
33. Podle § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s. platí, že rozšířit žalobu o nové žalobní body lze pouze ve lhůtě pro její podání.
34. Podle § 72 s. ř. s. lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou.
35. Dle § 172 odst. 1 věta první zákona o pobytu cizinců platí, že žalobu proti správnímu rozhodnutí lze podat do 30 dnů od doručení rozhodnutí správního orgánu v posledním stupni.
36. Napadené rozhodnutí bylo zástupci žalobce doručeno dne 28. 11. 2019. Lhůta pro podání žaloby tedy uplynula dne 30. 12. 2019.
37. Z toho důvodu se soud musel zabývat otázkou, které žalobní body byly v doplnění žaloby jen rozšířeny a které byly uplatněny opožděně. K opožděně uplatněným žalobním bodům soud nepřihlíží, je však povinen tyto žalobní body identifikovat (k tomu srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004-74, všechna v rozsudku citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu a Krajského soudu v Plzni jsou dostupná na www.nssoud.cz).
38. Soud jako opožděně uplatněné vyhodnotil žalobní bod, ve kterém žalobce namítl údajné procesní pochybení správních orgánů, které mu měly odeprít právo nahlížet do spisu v rozporu s § 38 správního řádu, dále žalobní bod, podle kterého byl postup správních orgánů stížen vadou absence postupu podle obecných ustanovení správního řádu a konečně žalobní bod zabývající se tvrzenými neúměrnými průtahy v řízení. Tyto námitky nebyly ani ve svém základu uplatněny včas, a proto k nim soud nepřihlížel. Ostatní argumentaci obsaženou v doplnění žaloby lze považovat za rozvíťi řádně a včas uplatněných žalobních bodů, a proto ji soud v tomto odůvodnění vypořádá.
39. Již na tomto místě soud rovněž pro přehlednost předesílá, že v průběhu jednání konaného dne 11. 3. 2020 zamítl všechny žalobcovy důkazní návrhy (svědeckou výpověď Mgr. L. M. a listinami- výpisy z obchodního rejstříku a dopisy žalobcovy manželky a jeho nevlastních dětí) jako nadbytečné, přičemž bližší odůvodnění tohoto rozhodnutí bude uvedeno v rámci vypořádání jednotlivých žalobních bodů, k nimž se tyto důkazní návrhy vztahovaly.
40. Žalobní bod týkající se nesprávného výkladu ustanovení § 169r odst. 1 písm. n) zákona o pobytu cizinců není důvodný.
41. Podle § 169r odst. 1 písm. n) zákona o pobytu cizinců: „*Usnesením se také zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec v řízení o jeho žádosti odmítne vypovídat nebo se bez vážného důvodu nedostaví k výsledku.*“

42. K tomuto žalobnímu bodu je vhodné předeslat, že výslech žadatele může být v cizineckých řízeních zásadním důkazním prostředkem, jehož prostřednictvím mohou být prokazována jinak obtížně doložitelná tvrzení samotného cizince, ale také plněny úkoly svěřené zákonem správním orgánům, např. zjišťování plnění účelu vydaného pobytového oprávnění a dalších skutečností relevantních při rozhodování o podaných žádostech cizinců. Jedná se tedy o důkazní prostředek významný, což reflektuje zákon jednak jeho úpravou v § 169j zákona o pobytu cizinců, podle jehož prvního odstavce platí: „*Správní orgán může za účelem zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, vyslechnout účastníka řízení.*“, jednak stanovením přísných následků pro případ, že žadatel vypovídat odmítne nebo se vůbec nedostaví k výslechu. Podle § 169r odst. 1 písm. n) zákona o pobytu cizinců se v takovém případě řízení o žádosti zastaví usnesením. Na tom nic nemění zmínka žalovaného v odůvodnění napadeného rozhodnutí, na niž poukazuje žalobce, že má výpověď cizince jen omezenou vypovídací hodnotu. Každý důkazní prostředek je totiž třeba hodnotit podle zásady volného hodnocení důkazů zakotvené v § 50 odst. 4 správního řádu. To pochopitelně dopadá i na výslech cizince podle § 169j zákona o pobytu cizinců, při jehož hodnocení je samozřejmě nutno přihlídnout i k tomu, že jde o výslech osoby interesované na výsledku řízení.
43. Žalobce svou žalobní námitku vycházející z několika výkladových úvah míří k závěru, že skutečnost, že odepřel odpovědět na několik otázek v rámci výslechu, nezakládá důvod pro aktivaci tohoto ustanovení. S tímto názorem však soud za situace, která nastala v projednávaném případě, nesouhlasí.
44. Krajský soud v Plzni ve svém rozsudku ze dne 19. 11. 2019, č. j. 57 A 46/2019-48, dospěl k závěru, že úvahu, zda je naplněna hypotéza § 169r odst. 1 písm. n) zákona o pobytu cizinců, je třeba zaměřit na to, zda otázka, na kterou cizinec odepřel odpovědět, je relevantní pro rozhodnutí ve věci podané žádosti. Jinak řečeno, postup podle citovaného ustanovení by nepřicházel v úvahu tehdy, pokud by žadatel odepřel odpovědět na otázku vedlejší, kterou se pouze doplňují již poskytnuté podstatné informace, nebo již se pouze dokreslují některé dílčí aspekty učiněných zjištění. Opačná situace však nastává v případě, že jde o otázku pro posouzení věci a tedy i pro osud podané žádosti podstatnou. Je tedy bez významu, zda žadatel odepřel odpovědět je na několik málo otázek či snad jen dokonce na jedinou, není ani rozhodující to, jak dlouho ve skutečnosti trval předmětný výslech. Odůvodňuje-li tedy žalobce svou námitku tímto způsobem, mýlí se.
45. Podstatné v této souvislosti je, zda byl žalobce v příslušném smyslu správním orgánem před započítáním výslechu poučen. V projednávané věci byl žalobce vyslechnut správním orgánem I. stupně dvakrát, poprvé dne 21. 3. 2019 (tedy ještě před tím, než byla dne 27. 3. 2019 správním orgánem I. stupně zaevidována utajovaná informace týkající se žalobce) a podruhé dne 20. 6. 2019. Z protokolu o žalobcově výslechu ze dne 21. 3. 2019 je zjevné, že žalobce byl v tomto směru poučen na straně 2 tohoto protokolu. Stejně tak tomu bylo i před zahájením výslechu dne 20. 6. 2019, kromě toho byl žalobce během tohoto výslechu na nebezpečí uvedeného následku opakovaně upozorněn na straně 6 a 7 protokolu. Žalobce tedy byl o možnosti takového rozhodnutí opakovaně řádně poučen. Nelze také přehlédnout, že obou výslechů se vedle něj zúčastnili i jeho zástupci; v prvním

případě se jednalo o manželku, ve druhém však o advokáta Mgr. Jana Blažka, tedy právního profesionála.

46. Soud se v intencích shora řečeného zabýval dále tím, zda žalobce odmítl odpovědět na otázky, které byly z hlediska posouzení jeho žádosti relevantní, tedy zda se nejednalo spíše o otázky vedlejší, méně podstatné. Zjistil však, že tomu tak není a že otázky, na které žalobce odepřel odpovědět, relevantní byly. Žalobci položené otázky směřovaly na jeho podnikatelské a jiné aktivity v Karlovarském kraji, což jsou otázky nepochybně relevantní v řízení o žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu osoby, která působí, respektive působila v několika korporacích činných na území České republiky (Pokrov International a.s., Poleshchuk & Synové a.s., ALMAX WORK, družstvo, ALMAX WORK-Group, družstvo, ALMAX WORK-Holding, družstvo). Je zcela důvodné, že se činností žalobce v těchto korporacích správní orgány zabývaly, jistě to nelze považovat za problematiku nadbytečnou či dokonce zcela irelevantní, jinými slovy, tyto otázky by byly podstatné i bez existence utajované informace. Aktuálnost a relevance těchto otázek je po porovnání s obsahem utajované informace, kterou měl správní orgán I. stupně dle záznamu učiněného ve spise k dispozici ode dne 27. 3. 2019, tedy ještě před druhým výsledkem žalobce, pouze ještě potvrzena. Soud tedy konstatuje, že otázky, na které žalobce odepřel odpovědět, byly relevantní a z hlediska posouzení jeho žádosti podstatné. Tím, že na ně žalobce bez právního důvodu odepřel odpovědět, byla naplněna hypotéza ustanovení § 169r odst. 1 písm. n) zákona o pobytu cizinců. Není důvodné, zda tyto otázky byly „unikátní“, s čímž žalobce polemizuje v doplnění žaloby; v hodnocení je nutno zohlednit, zda se jednalo o otázky relevantní, přičemž správní orgány ve svých rozhodnutích přezkoumatelně vysvětlily, proč ohledně těchto otázek dospěly k závěru, že relevantní jsou, v čemž se soud s nimi ztotožňuje.
47. Se žalobcem nelze souhlasit, pokud se domnívá, že se zastavením řízení dle citovaného ustanovení správní orgány dopustily nepřiměřeného právního pozitivismu způsobujícího nezákonné rozhodnutí. Předeslat je třeba, že právní pozitivismus je směr právního myšlení, který s řešením dané otázky nijak nesouvisí; žalobce měl s ohledem na kontext jeho námítky spíše na mysli přepjatý formalismus, což ostatně plyne z doplnění žaloby. Ani ten však v postupu správních orgánů shledat nelze, neboť žalobce byl řádně poučen o své povinnosti vypovídat, stejně jako o možných následcích neoprávněného odepření výpovědi. Žalobce sám tím, že na položenou otázku odmítl odpovědět, fakticky znemožnil správním orgánům, aby posoudily relevanci utajované informace, respektive její obsah na podkladě jím sdělených skutečností, a tedy sám zapříčinil to, že správní orgány nemohly o jeho žádosti materiálně rozhodovat a tedy i zvažovat její obsah s dalšími skutečnostmi, které v rámci správního řízení vyšly najevo a naplnit tak jejich povinnosti pramenící z § 3 správního řádu, podle něhož jsou správní orgány povinny postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Dovolává-li se tedy žalobce zásady materiální pravdy, byl to on, který svým postupem znemožnil správním orgánům tuto zásadu naplnit, pročez bylo správní řízení o jeho žádosti zastaveno.
48. Právě provázanost obecného ustanovení § 3 správního řádu a ustanovení § 169j zákona o pobytu cizinců, z níž je patrné, že výsledek dle § 169j zákona o pobytu

cizinců je nástrojem v rukou správního orgánu, který mu má umožnit dostát povinnosti náležitě objasnit skutkový stav věci, je důvodem, proč je nutno odmítnout argumentaci žalobce, že neodpověděl toliko na několik z mnoha otázek, respektive že z celkové doby výsledku zabraly otázky, na které neodpověděl, jen zanedbatelnou část. Takový mechanický postup by totiž správním orgánům fakticky odňal možnost svými dotazy prověřit celkovou situaci žadatele. Z důvodu potřeby posuzovat situaci každého cizince individuálně nelze připustit, aby byl správní orgán ve svém oprávnění klást otázky za účelem náležitého zjištění skutkového stavu (a popřípadě řízení zastavit, pokud cizinec neoprávněně odepře vypovídat) omezen počtem již zodpovězených otázek nebo celkovou délkou výsledku. Rozhodujícím kritériem tak může být toliko relevance položené otázky, jak už bylo výše s odkazem na dřívější rozhodnutí Krajského soudu v Plzni uvedeno.

49. V zastavení řízení o žalobcově žádosti dle ustanovení § 169r odst. 1 písm. n) zákona o pobytu cizinců pak jednoznačně nelze spatřovat zneužití zákona. Pokud žalobce v doplnění své žaloby uvádí, že správní orgán I. stupně zneužil citované ustanovení zákona k tomu, aby ve správním řízení nemusel pokračovat zákonným způsobem, pak je nutno poukázat na to, že toto ustanovení zákona pamatuje právě na ty situace, které v řízení vyvolal sám žalobce, a to, jak správně žalobce uvedl, na radu svého tehdejšího zástupce.
50. I proto nelze přijmout ani argument vycházející z žalobcem provedeného gramatického výkladu ustanovení § 169r odst. 1 písm. n) zákona o pobytu cizinců, podle něhož by hypotéza tohoto ustanovení byla naplněna toliko a právě jen tehdy, pokud by odmítl vypovídat zcela, tedy jen tehdy, kdy by neodpověděl na vůbec žádnou otázku správního orgánu. Tento výklad totiž vede ke zjevně absurdním závěrům, podle nichž by cizinci stačilo odpovědět na jedinou otázku, a poté by již mohl odepřít odpovídat na všechny další otázky, aniž by správní orgány byly oprávněny řízení o jeho žádosti zastavit. Správní orgány by tak byly vystaveny situaci, v níž by byly povinny své meritorní rozhodnutí založit na zjištění skutkového stavu v rozsahu odpovídajícímu § 3 správního řádu, neměly by ale k dispozici potřebný důkazní prostředek v podobě výsledku žadatele dle § 169j zákona o pobytu cizinců.
51. Důvodná není ani námitka, že správní orgány byly povinny výsledek okamžitě ukončit za situace, kdy žalobce odepřel na příslušnou otázku odpovědět. Žádné ustanovení zákona totiž bezprostřední ukončení výsledku správním orgánům za takové situace neukládá. Žalobce ostatně ani žádné takové neuvedl a nesdělil tak, jakým způsobem měla být tím, že byl jeho výsledek dokončen, dotčena jeho subjektivní veřejná práva. Správní orgány zcela respektovaly zákon o pobytu cizinců, který jim za situace, kdy cizinec neoprávněně odepře vypovídat, ukládá řízení zastavit.
52. Pokud jde o žalobcova tvrzení týkající se určení data, kdy se dozvěděl o existenci utajované informace, považuje soud tuto polemiku za v kontextu projednávané věci za bezpředmětnou. Žalobce byl povinen odpovídat na dotazy správního orgánu, ať už o existenci utajované informace věděl nebo nevěděl. Skutečnost, zda si byl,

popřípadě mohl být žalobce vědom existence utajované informace, byla za dané situace nerozhodná; řízení bylo zastaveno proto, že žalobce odmítl neoprávněně vypovídat. Z toho důvodu soud zamítl návrh na svědeckou výpověď Mgr. L. M., žalobcova zástupce ve správním řízení. Zjištění učiněná z jeho výpovědi by totiž nemohla nic změnit na rozhodnutí soudu. Žalobce neuvedl žádný relevantní důvod, pro který by byl oprávněn odepřít odpověď na jemu položené otázky týkající se jeho aktivit v Karlovarském kraji v rámci obchodních korporací působících na území České republiky, na jejichž činnosti byl interesován. Soud již shora uzavřel, že tyto otázky považuje v kontextu věci za relevantní, a proto je nutno konstatovat, že správní orgány nepochybily, když řízení o žalobcově žádosti podle § 169r odst. 1 písm. n) zákona o pobytu cizinců zastavily.

53. Mimoběžné s předmětem řízení je tvrzení žalobce, že pokud měly správní orgány k dispozici věrohodnou utajovanou informaci o tom, že žalobce představuje riziko pro bezpečnost státu, měly zahájit řízení o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. V projednávané věci vedly správní orgány řízení o žalobcově žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Úvahy žalobce o tom, že obsah utajované skutečnosti nepovažovaly správní orgány za dostatečně věrohodný, když řízení o zrušení platnosti jeho povolení k dlouhodobému pobytu nezahájily, jsou ničím nepodloženou spekulací. Navíc je třeba znovu připomenout, že to byl žalobce, kdo svým nedůvodným odepřením odpovídat na položené dotazy znemožnil správním orgánům věrohodnost utajované informace v kontextu celého jeho případu posoudit, jak by jinak byly musely učinit, pokud by žalobce na jemu položené otázky odpověděl. Pak by se správní orgány skutečně musely zabývat otázkou, do jaké míry jsou informace obsažené v utajované informaci závažné, porovnávat je spolu s dalšími ve správním řízení zjištěnými skutečnostmi a dospět k přezkoumatelnému materiálnímu závěru. Do této fáze ovšem správní řízení nedospělo, neboť žalobce svým odepřením vypovídat zapříčinil jeho zastavení.
54. Nabízeli-li žadatel v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, že na položené otázky odpoví dodatečně, učinil tak opožděně. Soud znovu opakuje, že žalobce byl s oprávněním správních orgánů zastavit řízení o jeho žádosti v případě, že odmítne vypovídat, poučen jak před zahájením obou výslechnů, tak i poté, co poprvé odpovědět odepřel během výslechu uskutečněného dne 20. 6. 2019. Musel si tedy být tohoto následku vědom, tohoto výslechu se ostatně zúčastnil i jeho zástupce, advokát Mgr. Jan Blažek. Důvodem, proč není možno přistoupit na žalobcův názor, že „přehodnotil své stanovisko“ je jednak fakt, že by to samotnou výpověď ještě dále důkazně oslabilo, neboť z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalobce nutně zjistil, kam správní orgány svými dotazy směřují, čímž získal časový prostor se na otázky znovu připravit, jednak provedení dalšího výslechu brání zásada koncentrace správního řízení upravená v § 82 odst. 4 správního řádu. Návrh žalobce, aby byl v rámci odvolacího řízení znovu proveden jeho výslech s tím, že tehdy již na položené otázky odpoví, totiž není ničím jiným než důkazním návrhem žalobce. Podle § 82 odst. 4 věta první správního řádu však platí: *„K novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlídně jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve.“* Důkaz výslechem

žalobce ale správní orgán I. stupně provedl a byl to žalobce, kdo odmítl na některé položené dotazy odpovědět. V intencích tohoto ustanovení tak k jeho návrhu na provedení nového výsledku tedy nemohlo být přihlédnuto. Totéž lze vztáhnout na žalobcův popis jeho aktivit v Karlovarském kraji, který připojil ke svému odvolání.

55. Důvodný není ani žalobní bod týkající se neprovedení posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí správních orgánů do soukromých a rodinných poměrů žalobcových.
56. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců: *„Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.“* Dle třetího odstavce téhož ustanovení pak: *„Přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví.“*
57. Soud především předesílá, že zákon o pobytu cizinců neukládá správním orgánům, aby v případě procesního rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu zkoumaly přiměřenost jeho dopadů do soukromého a rodinného života. Je nutno přihlédnout k tomu, že v případě procesního rozhodnutí se správní orgány žalobcovou žádostí nezabývají meritorně, tudíž nezjišťují skutkový stav a neprovádějí hodnocení důkazů. Ve shodě s dlouhodobě ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu (k tomu viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2018, č. j. 10 Azs 127/2018-30) je však nutno konstatovat, že ještě sama skutečnost, že zákon ohledně určitého typu rozhodnutí nepředpokládá posouzení přiměřenosti jeho dopadů do soukromých a rodinných poměrů, automaticky neznamená, že by byly správní orgány absolutně zproštěny povinnosti přiměřenost dopadů takového rozhodnutí v konkrétním případě zkoumat, neboť je nutno, aby byly respektovány mezinárodní závazky České republiky, v těchto případech jmenovitě čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod zakotvující právo na soukromý a rodinný život. Ustanovení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod je přímo aplikovatelné a má přednost před zákonem. V případě, kdy zákonodárce vyhodnotil možné dopady do soukromého a rodinného života určitého typu rozhodnutí jako nízké, je však třeba, aby se správní orgány relevantním způsobem dozvěděly, že je na místě se jimi i přesto zabývat. V rozsudku ze dne 24. 7. 2018, č. j. 5 Azs 102/2017-35, uvedl Nejvyšší správní soud, že je věcí účastníka správního řízení, aby v takové situaci porušení článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, respektive nepřiměřenost dopadů takového rozhodnutí do svého soukromého a rodinného života namítl. Tím je pak založena povinnost správních orgánů se touto otázkou zabývat i přesto, že to zákon obecně nevyžaduje.
58. V projednávané věci nelze současně odhlédnout od toho, že správní orgán rozhodl o žalobcově žádosti tak, že řízení zastavil, jedná se tu tedy o procesní, nikoli meritorní rozhodnutí. Ustálená judikatura správních soudů pak konstatuje, že

v případě procesních usnesení musí existovat zvláště silné indicie nasvědčující tomu, že je třeba posouzení přiměřenosti dopadů daného rozhodnutí do soukromých a rodinných poměrů cizince provést; jinak je zásadou, že se v případě těchto procesních rozhodnutí toto posouzení neprovádí (k tomu srovnej např. rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 26. 6. 2019, č. j. 30 A 114/2017-92). Je to ostatně logické, neboť procesní rozhodnutí bývají vydávána v situaci, kdy správní orgán dosud nezavršil zjišťování skutkového stavu, takže typicky ani nedisponuje dostatečnými zjištěními, na jejichž podkladě by mohl potřebnou úvahu provést. Bylo by přitom proti smyslu úpravy stanovící důvody pro nemeritorní ukončení řízení, kdyby současně ukládala správním orgánům povinnost zjišťovat celkovou osobní situaci cizinců, tím by totiž došlo zpravidla k neefektivnímu prodloužení takového správního řízení, jež skončí nemeritorním způsobem. Z tvrzení, která cizinec uvedl a popřípadě ze zjištění, jež správní orgán učinil, tak musí v těchto případech vyplývat důvodná obava, že by přijaté rozhodnutí mohlo být mimořádně nespravedlivé nebo mít natolik extrémně negativní dopady do privátní sféry cizince, že by neposouzení jeho přiměřenosti kolidovalo s požadavky plynoucími z doktríny materiálního právního státu.

59. Pokud jde o žalobcovu situaci, správní orgán I. stupně takové okolnosti v případě žalobce zjevně neshledal, a proto posouzení přiměřenosti dopadů svého rozhodnutí do jeho soukromých a rodinných poměrů skutečně neprovedl. Žalovaná však podle názoru Krajského soudu v Plzni nepochybně, pokud v tomto směru přístup správního orgánu I. stupně korigovala a posouzení přiměřenosti dopadů svého rozhodnutí provedla. Jinak řečeno, soud souhlasí se žalovanou, že v žalobcově případě bylo na místě posouzení přiměřenosti v intencích shora reprodukováných judikatorních závěrů provést, ale současně po přezkoumání odůvodnění jejího závěru o tom, že ze správního spisu ani z žalobcových tvrzení nelze dovodit, že by byly v jeho případě dány okolnosti, které by založily nepřiměřenost jejího rozhodnutí, dospěl k závěru, že byť je relativně stručné, nelze mu po věcné ani právní stránce nic vytknout.
60. Žalovaná vycházela ze skutečností, které žalobce tvrdil a částečně i v rámci správního řízení doložil, tedy zejména ze zjištění, že žalobce měl na území České republiky povolen dlouhodobý pobyt, pobývá zde od roku 2015, má zde manželku a dvě nevlastní děti a že podniká. Intenzita vazeb mezi žalobcem, jeho ženou a nevlastními dětmi nebyla správními orgány zpochybněna. Proto soud považoval za nadbytečné provádět během jednání uskutečněného dne 11. 3. 2020 důkaz dopisy žalobcovy manželky a jejích dětí, jimiž měla být právě síla vazby mezi nimi prokazována. Současně se však Krajský soud v Plzni ztotožňuje se závěrem žalované, že tyto žalobcem tvrzené a částečně i prokázané skutečnosti neodůvodňují závěr, že by zastavení probíhajícího řízení představovalo zcela nepřiměřený zásah do žalobcových soukromých a rodinných poměrů. Především je nutno žalované přisvědčit v tom, že to byl žalobce, kdo svým neoprávněným odepřením výpovědi, přestože o hrozícím následku v podobě zastavení řízení poučen, toto zastavení řízení zavinil. Byl to přitom především žalobce, který si měl v dané době být vědom svých soukromých a rodinných poměrů a s ohledem na ně a poučení, kterého se mu dostalo, své jednání v průběhu výslechu před správním orgánem korigovat.

61. Současně nelze nevidět, že žalobcem jak v průběhu správního řízení, tak v rámci posléze doplněné správní žaloby uváděná tvrzení, která se týkají údajně nepřiměřeného zásahu do žalobcových soukromých a rodinných poměrů, fakticky nejsou nijak výjimečná. Žalobcovým rodinným příslušníkům a blízkým totiž nic nebrání, aby svůj rodinný život realizovali v Rusku nebo v jiném státě dle své volby, skutečnost, že jde o osoby tří různých státních příslušností, tomu není na překážku, žalobce o tom ostatně nepřináší žádné důkazy. Tvrzené negativní dopady žalobcovy nepřítomnosti na jeho podnikání jsou pouhou nepodloženou spekulací, odhlédne-li soud od toho, že žalobce coby cizinec nedisponuje automatickým právem podnikat na území České republiky a své podnikání zde i neomezeně rozvíjet. K tomu soud pouze podotýká, že jako nadbytečný vyhodnotil žalobcův návrh na provedení důkazu výpisem z obchodního rejstříku ke družstvu ALMAX WORK-Holding a akciové společnosti Poleshchuk & Synové, neboť účast žalobce v těchto korporacích nebyla mezi stranami sporná a vyplývá ostatně i ze správního spisu. Rovněž jako nadbytečný vyhodnotil soud i návrh na provedení důkazu výpisem z katastru nemovitostí ohledně nemovitosti ve spoluvlastnictví žalobce a jeho manželky. Zjištění, které by soud mohl z takového důkazu učinit, by totiž na věci nic nezměnilo, neboť žalobcova manželka coby spoluvlastník téže nemovitosti (rodinného domu) je nadána dle § 1117 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku vůči této nemovité věci stejnými právy jako žalobce a může tedy o něj pečovat i sama. Soud v žalobcově případě rovněž neshledává žádnou překážku, aby byl schopen vyživovat své nevlastní děti i ze státu svého původu. Irelevantní je pak žalobcovo tvrzení, že je zdravotně pojištěn jen na území České republiky, takže je mu správními orgány, které zastavily řízení o jeho žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, odnímáno jeho právo na plnění ze zdravotního pojištění. Je jen žalobcovým rozhodnutím, v jakých státech se bude účastnit zdravotního pojištění. Žalobce disponoval povolením k dlouhodobému pobytu, které bylo časově omezené a bylo tedy na jeho úvaze, jakým způsobem vyřeší otázku svého zdravotního pojištění. Důsledky tohoto jeho rozhodnutí nelze validně uplatňovat v rámci posouzení přiměřenosti dopadů přijímaného rozhodnutí do soukromých a rodinných poměrů.
62. Soud tedy v žalobcově případě ani na podkladě obsahu správního spisu, ani na podkladě jím uváděných tvrzení, že by dopad do žalobcových soukromých a rodinných poměrů byl natolik mimořádný, že by byl z hlediska rozhodnutí správních orgánů nepřiměřený. Jedná se o řešení běžné životní situace, s níž se musí vyrovnávat každý cizinec, kterému není prodlouženo pobytové oprávnění. V žalobcově případě nejsou dány žádné mimořádné okolnosti, které by odůvodnily jiný závěr, než k jakému v otázce přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromých a rodinných poměrů žalobce dospěla žalovaná. Ani tento žalobní bod tedy není důvodný.

Náklady řízení

63. Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému správnímu orgánu však

žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 11. března 2020

JUDr. Václav Roučka v.r.
předseda senátu